

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

שמחה וריקודים באופן שלמעלה ממדידה
והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד כדי
כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם,
ריקוד של בחי' היחידה, "חידה לייחדך"

ראה ע' 12

ערב שבת קודש יום שמני עצרת
ה'תשס"ד

תפח

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

"נשיא דורנו" פירושו משיח צדקנו / משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ז

8 זמן הגאולה

"ווילדע רייד" ב"ווילדע צייט" / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 שישו ושמחו בשמחת תורה

איך לרקוד בלי להתעייף? / לקט שיחות מיוחד על אופן השמחה והריקודים בשמח"ת

13 ועדיין לא נושענו

תובעים מאתנו דבר והפוכו / קטע מרטיט משיחת ליל הושענא רבה ה'תשד"מ

קונטרס זה מוקדש לעילוי נשמת

ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה אנטיאן - נפטר ליל שמע"צ ושמח"ת ה'תשס"ב
יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-267-1757
סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770
דואר אלקטרוני: yechy@neto.bezeqint.net • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

לזכות ר' אסף חנוך בן דבורה שי' לשנה טובה ומתוקה ולהצלחה רבה בכל ענייניו בגו"ר

שנמצאים עתה בלילה והרי אין "אין בנין בית המקדש בלילה"¹¹, ועד"ז אלי' הנביא – שהוא ה"קול מבשר מבשר ואומר" – עדיין לא בא (וכידוע כל השאלות והקושיות, הגבלות וגדרים בזה) – אזי השמחה פורצת את כל הגדרים והגאולה באה "בשעתא חדא וברגעא חדא".

ד. עאכו"כ כשמגיע יום הושענה רבה, שבו נפעל הענין דמיתוק הגבורות – אזי תובעים מיהודי שיעמוד בשמחה גדולה ביותר. ולא ח"ו שמחה מעושה, אלא שמחה אמיתית – ע"י סילוק כל העניינים המבלבלים לשמחה, לרגעים ולשעות אלו.

ואע"פ ש"טענות" אלו (על ענין הגלות) מיוסדות בתורה, וטענות ע"פ תורה, והתורה עצמה מצוה שיתבעו זאת ואומרת שהתביעה נוגעת... כדי שיבצעו ויפעלו זאת בשלימות ובהקדם הכי אפשרי,

[שלכן תקנו זאת בתור תפלה, ותפלה בשם ומלכות (ובכל האריכות וכמ"פ בשם ומלכות), שזוהי הבטחה (כפי שאדמו"ר הזקן מבאר באגה"ת¹²) שהתפלה בודאי תקויים], ביחד עם זה אומרים, שמצות היום בשמחה ומצות הלילה בשמחה, וע"י השמחה עצמה ממתקים את כל הגבורות, עד להגבורה העיקרית – כללות ענין הגלות, והגאולה באה בשעתא חדא וברגעא חדא.

ה. המורם מכל האמור לעיל בנוגע לפועל – שהפועל (המעשה) הוא העיקר:

הענין דשמחת בית השואבה לא רק שיכול להיות גם בהושענה רבה, אלא אדרבה: בעמדנו בסיום וחותם שמחת בית השואבה, צריך אז להיות ה"סך-הכל" ושמחה באופן ד"עולה על כולנה".

ובפרט מצד כל העניינים המיוחדים הנ"ל שישנם בהושענה רבה (מצד עצמו) – השמחה צריכה להיות "עולה על כולנה" ביתר שאת וביתר עז.

והשמחה תמהר עוד יותר את פריצת גדי הגלות ואת ביאת משיח צדקנו, שאפילו אם ימהרו א"ז לרגע אחד הרי זה כבר ענין הכי גדול –

כי כאשר מתבוננים שמדובר כאן על גאולה לא רק ליהודי אחד, אלא לכל השישים ריבוא מישראל, ולא רק מדור זה, אלא מכל הדורות שבעם ישראל, שהרי הם נצחיים, ונמצאים באותו מעמד ומצב של הדור שבהווה – נשמות בגופים הנמצאים בגלות, ומכיון שכן, הרי כל הדורות של בני ישראל, ממתן תורה ועד סוף הדורות נמצאים עכשיו בגלות!

וכבר אפשר לשער מה פירוש הדבר שמוציאים מהגלות את כל אלו, כל הקהל הגדול הזה, יחד – ובראש – עם משיח צדקנו, יחד עם "גדול ה' גו' בעיר אלוקיננו"¹³ שכינתא בגלותא – ברגע אחד קודם!

ועאכו"כ כשעל-ידי השמחה מחישים את הגאולה ביותר מרגע אחד, יותר מ"שעתא חדא" ואפילו יותר מיום אחד!

(משיחת ליל הושענה רבה ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

13) תהלים מח, ב.

11) שבעות טו, ב.

12) פ"א.

”נשיא דורנו” פירושו משיח צדקנו

משיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא; ולא תהי' לי שום תרעומת אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו! ● אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!! ● קטעים משיחות ליל שמחת-תורה, לפני הקפות, ה'תשמ"ו – תרגום חפשי, בלתי מוגה*

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יהי המלך"

ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה – נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל), מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) – עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האבן") אם יפרשו שנשיא דורנו

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח". והביאור בזה:

לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח – כמאמר חז"ל "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית"¹.

אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכו"², שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח.

כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את שליחותו בפועל, עי"ז שמנצל עשר כחותיו, שזהו ה"קב שלו"².

(1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג.
(2) ב"מ לח, א.

למעלה... מאלף ותשע מאות שנה... ועדיין... לא נושענו...

– וכל זה הוא כיון ש"ליבא לפומא לא גליא", אפילו לפומא של הקב"ה כביכול.

ולכן, בכדי להגיע ולהשיג את זה מוכרחים לאמונה פשוטה, ללא שום ענין של "גילוי".

היות וכאשר הוא ידע להסביר – באמונה [?], או עכ"פ נקודה – שישנו דבר טוב בגלות... ואפילו אם בנפשו האלוקית ישנה נקודה אחת שאומרת לו: הקשב ("הער זיך איין"), בגלות ישנה תועלת – לא יתכן שהוא יצעק "את צמח דוד עבדך... מהרה תצמיח" בכל השטרעם...

הקב"ה אינו חפץ שיבינו את התועלת שבדבר, הוא רוצה שתהי' אמונה פשוטה... ש"טוב וישר ה'", הוא רוצה שתהי' אמונה פשוטה ש... "אודך ה' כי אנפת בי".

אבל אם ח"ו... זה יונח בשכל... אפילו בנקודת השכל... הוא לא יוכל לצעוק אח"כ בכל השטרעם כפי שהקב"ה חפץ שיצעקו, ש"לישועתך קוינו כל היום" – כל רגע שביום.

ודוקא אמונה פשוטה זו ממשיכה את ה"ליבא לפומא לא גליא", עד לאופן ד"אודך ה' כי אנפת בי".

ג. וזהו גם הדבר והיפוכו שתובעים מיהודי:

מצד אחד תובעים ממנו שיצעק בכל כחות נפשו האלוקית "לישועתך קוינו כל היום",

[על נפשו הבהמית לא מדברים, שהרי אצלה מובן מדוע היא צועקת – היא לא רוצה להיות בהמה... אבל הנפש האלוקית שהיא חלק אלוקה ממעל ממש, הרי לכאורה אין שום נפק"מ היכן היא נמצאת, היכן שלא תהי' היא ממש אלוקות – ואעפ"כ היא גם צועקת "לישועתך קוינו כל היום"]

כי אמנם אמת שמצד הנשמה, אפילו כש"החושך יכסה ארץ"⁸, אך "עליך יזרח הוי"⁸ – אבל הרי רוצים... שהגוף יאיר, ולא שיאיר בגלל אור אחר (שמאיר אותו), אלא שיאיר מעצמו, כפי שיהי' לעתיד לבוא.

ולכן "צועקת" הנפש האלוקית – וכ"ש וק"ו כשמגיע מעמד ומצב של חושך כפול ומכופל ש"החושך יכסה ארץ" – "לישועתך קוינו כל היום".

וביחד עם זה מצויים עליו להיות בשמחה גדולה ביותר, כי זה שהגוף יוכל להאיר מעצמו לעתיד לבוא – הוא בגלל שזה כבר עכשיו בכחו של הגוף. ולא רק "בכח" באופן שצריכים להוציא מהעלם – העלם שאינו במציאות או אפילו שישנו במציאות כו' – אלא זה מצוי כבר עתה בגוף (בגילוי), ורק שזה מונח בקופסא המכוסה במכסה, אבל המכסה הרי נעול...

ואחת העצות כדי לגלות את זה היא – ענין השמחה, ששמחה פורצת גדר⁹, ובמילא זה מבטל את גדרי הגלות,

עד שהגאולה תוכל לבוא "בשעתא חדא וברגעא חדא"¹⁰, ללא הבט על ה"גדרים":

(9) ראה בארוכה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.

(10) זח"א קכט, א ואילך.

(7) תהלים כה, ח.

(8) ישעי' ס, ב.

* הערת המו"ל: השיחה הוגהה אחי"ב (באידיש) עיי' בייק אדי"ש מהי"מ ונדפסה (בשנינויים) בלקוי"ש חכ"ט ע"י 370. צילומים מיוחדים מהגהה זו נדפסו בסוף מדור זה, וכן בייחוי המלך: קכב ע"י 17-16, קלב ע"י 18, קנט ע"י 15.

תובעים מאתנו דבר והיפוכו

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יהי המלך"*

א. רואים אנו, שהענין ד"אודך ה' כי אנפת בי¹ אין לו הסברה כלל, אפילו לא אחיזה בשכל, גם לא בשכל דקדושה; זה בלתי אפשרי להבין איך יתכן "אודך ה' כי אנפת בי"? הרי זו גלות נוראה ואיומה ("א מורא'דיקער גלות"), וניתוסף לכך ש"כלו כל הקיצין"² ובכל זאת "אנחנו לא נושענו"³ – וא"כ איך יתכן שיהי "אודך ה'" על ענין הגלות?!

ואע"פ שישנה לכך הסברה בשכל דקדושה, שהעילויים בגאולה העתידה יצמחו מהגלות גופא – אבל אעפ"כ נותרה השאלה: הקב"ה הרי הוא כל יכול, ובמילא אינו זקוק להגיע לכל ענינים אלו; "כל יכול" בכחו לתת את כל ה"שטרעם" (דלעתיד לבוא) ללא גבורות! ועאכו"כ – ללא הירידה דגבורות שמה באים ענינים בלתי רצויים, היפך החדס,

[וכמבואר בכ"מ, שגבורות מצד עצמם הם ענין של השפעה והארת אלוקות, רק שמה משתלשל למטה ענין של גבורה כפשוטה, היפך החדס].

יוצא א"כ, שלענין ד"אודך ה' כי אנפת בי" אין שום הסברה, אלא אומרים ליהודי שכך עליו להאמין, שלעתיד לבוא יאמרו "אודך ה' כי אנפת בי".

ב. טוען יהודי: התורה הרי נקראת "תורה אור"⁴, והקב"ה מסביר בתורתו כמה ענינים כדי שיונחו בשכל האדם עד אפילו בשכל אנושי שלו, ועאכו"כ בשכל אלוקי שלו – ומדוע ה' צריך הקב"ה להסתיר מבינתנו ענין אחד ויחיד זה ד"אודך ה' כי אנפת בי", ורק לעתיד לבוא יתגלה הדבר?

וכפי שרואים בפשוטות⁵, שאין שום גילוי... לשם מה צריכים את כל הסבל... דשכינתא בגלותא... משיח בגלותא... כל אחד ואחד מישראל בגלותא... ובאופן הדולך ומוסיף (לא למעלותא), ואין לך יום... שאינו מרובה משל חבירו...

כנראה, שהביאור היחיד מדוע העלימו... הוא, כי הקב"ה רצה שיצעקו באמיתיות... אליך... קוינו כל היום...

שהרי "ליבא לפומא לא גליא"⁶: אין זה דבר שיכול להיות בגילוי ומעלימים אותו מאיזה סיבה שתהי', אלא זהו דבר שלא יכול להיות בגילוי.

ועד כדי כך אין לזה... מקום כלל... בכל סדר ההשתלשלות... בכל התורה ומצוות... שיהודי ימצא בגלות... ומדובר עוד בגלות דעקבתא דמשיחא, ובזה גופא... עברו כבר

(* השיחה מובאת בעריכה מחודשת עם מ"מ (4 משלי ו, כג. בשהו"ג (במלאת 20 שנה לאמירתה). (5 מכאן ועד סוף הסעיף, כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בכה מאוד בעת אמירת הדברים. (1 ישעי' יב, א. (2 סנהדרין ז, ב. (3 ירמ' ח, כ. (4) ראה תקו"ז תס"ט (ק"ב, א). ב"ר פנ"ז, ז. וראה בהנשמן בהערה 7. (4) תו"א יתרו סח, ג. (5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש"י. (6) ראה שמו"ר פ"ב, ד. ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. (7) ראה ד"ה פדה בשלום (בשע"ת לאדהאמ"צ) פ"ב. (8) רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להארזיל בראשית עה"פ ויהלך חנוך.

בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך בשמח"ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט – שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב"ם בסוף הל' מלכים ומלחמותי⁹ ומלך המשיח¹⁰, ופוסק שם¹¹ שמשח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים מלאים בדבר זה!¹²

ועי"ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו – מתגלה "משיח", החל מ"משיח" שבו (יחידה שבנשמתו), עד ליחידה הכללית.

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח עי"ז שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאו"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאו"א שיש בו את המשה שבקרבו, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התינא¹³ שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שיראת ה' תהי' "מילתא

(9) כ"ה בהכותרת לפרקים י"א וי"ב דהל' מלכים בדפוס ויניצאה רפד. שי. (10) פ"א. (11) ה"ד. (12) שם ה"ב. (13) פמ"ב. וראה תקו"ז שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ך.

הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו' – ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע שנשיא הדור הוא משה רבינו שבדור, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"³, וייתירה מזו, כל ת"ח נקרא "משה"⁴, כמאחז"ל "משה שפיר קאמרת"⁵, והיות משה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶ – משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ"מ⁷ שנשיא הדור – עד לנשיא הדור בדורנו זה – הוא בחי' יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח⁸.

ועפ"ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל – מתגלה אז הענין ד"משיח".

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה ("משיח")...

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה "משיח" כפי הפירושים האחרים שבה: מושח, רועה ישראל, מנהיג וכיו"ב,

אבל העיקר – עליך לדעת שבהיותך יהודי

(3) ראה תקו"ז תס"ט (ק"ב, א). ב"ר פנ"ז, ז. וראה בהנשמן בהערה 7. (4) תו"א יתרו סח, ג. (5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש"י. (6) ראה שמו"ר פ"ב, ד. ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. (7) ראה ד"ה פדה בשלום (בשע"ת לאדהאמ"צ) פ"ב. (8) רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להארזיל בראשית עה"פ ויהלך חנוך.

"רוקדין ומספקין ומטפחין ומפזזין ומכרכרין", ע"ד מ"ש "והמלך דוד מפזז ומכרכר לפני ה'", "דוד מפזז ומכרכר בכל עוז", באופן שאין למעלה ממנו, שכן, אם יכול להוסיף עוד יותר – הרי עדיין אין זה בכל עוז!
(משיחת ליל שמח"ת ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

שמחה וריקודים מצד גילוי בחי' היחידה

[. .] וכל זה מוסיף עוד יותר בהאמור לעיל שיש לנצל כל רגע ורגע דשמח"ת לשמחה וריקודים:

מכיון שע"י הריקוד ברגלים נותן הקב"ה כחות הכי נעלים, גילוי בחי' היחידה גם בעקב שברגל – צריכים להיות טפש הכי גדול שלא לנצל הזדמנות זו במילואה!

ולכן, כשמישהו יושב בהתועדות, וחושב, שכבר התעייף ביותר מרוב הדחיפות, וכבר הגיע הזמן לנוח קימעא, ולכל היותר, רוצה לשמוע דבר-תורה, אבל, לא להתעייף בריקודים, שאז לא יוכל לישון אח"כ שינה עריבה כו' – אומרים לו: טפש שכמותך... הקב"ה נותן לך את בחי' היחידה בעקב שברגל, ואומר לך, שביכולתך לגלות זאת ע"י הריקוד ברגלים, ואתה יושב וחושב על ענינים של מה בכך!

אם יש למישהו הסברה נוספת בכל האמור לעיל – שיוסיף בזה כמה פעמים ככה, אבל, מה שנוגע בעיקר הוא – לא הסברת הדברים, כי אם, קיום "מצות היום" בפועל ממש – שמחה וריקודים.

וכאמור, שמחה וריקודים באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, מצד גילוי בחי' היחידה, עד כדי כך, שאין זה ריקוד של הרגלים, כי אם, ריקוד של בחי' היחידה, "יחידה לייחדך".

ועד שע"י מקרבים וממהרים ופועלים את גילוי בחי' היחידה הכללית – משיח צדקנו, ובלשון הרמב"ם: "עשה מצוה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

[ויסיים: עכשיו, הברירה היא – לשבת ולשתוק ולחשוב על מה ידובר אח"כ, או לשמוח ולרקוד... (וניגנו בשמחה גדולה משך זמן רב)].

(משיחת יום שמח"ת ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

המדור מוקדש לז"ג הרה"ג הרה"ת ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה תיכף ומיד ממש

●

המדור הבא מוקדש לע"נ ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

וע"י לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא דבר אחד לבטלה"¹⁹, עאכ"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה – ניצוץ משיח – שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ "יישן" אצלך ח"ו, אלא עליך "להבעיר" אותו ("אויפפלאקערן"), עד שע"י תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל ע"י שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם – לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שע"י תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית – משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

עפ"י מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר – כנגד עשר כחות הנפש – הוא "משיח", כי ע"י שכל יהודי בדורנו (שכאו"א הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שע"י הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [כשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש חי', וכאשר מסיטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ

(20 שבת עז, ב.)

זוטרתי"¹⁴.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – גואל ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש.

וכאמר חז"ל¹⁵ בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שיורדת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו – "נשמה שנתת בי"¹⁶ – בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

[. .] וכמבואר בספר מאור עינים¹⁷ (מר' נחום מטשרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח שבנשמתו. ובלשון הקבלה¹⁸ בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד – "יחידה לייחדך"¹⁹ – עם הניצוץ בורא.

ו. והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה – ניצוץ משיח – שבקרבו,

14 (ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

15 ב"ר פי"ד, ט. דבר" פ"ב, לז. בכמה מקומות (ודפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחילתו. שער הגלגולים בתחלתו. ובכ"מ.

16 ברכת אלקי נשמה.

17 ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

18 ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת ראה כז, א. ועוד.

19 פיוט דהושענות (יום ג').

שמחה זו אפשרית גם מצד טבע האדם

ומכיון שכן, בודאי יש בכוחו של כאו"א לשמוח בשמחה מחודשת גם ברגעים האחרונים דשמח"ת, ובהדגשה, שכח זה הוא מצד טבע בריאתו, כלומר לא באופן ניסי, כי אם, מצד הטבע – ככל עניני העבודה שצריכים להיות באופן טבעי, כידוע הסיפור בנוגע לקידוש לבנה דרבינו הזקן, שההכנות למצוה (ובנדוד"ד, עבודת ההכנה חדודש אלול כו') יכולים להיות באופן ניסי, אבל, המצוה עצמה (ובנדוד"ד "מצות היום בשמחה") צריכה להיות באופן טבעי.

ויש להביא דוגמא מוחשית לדבר – **בטבע האדם:**

אדם ששמח ורקד משך זמן רב, כמה ימים, עד שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים – כשיאמרו לו **שזכה באוצר גדול ויקר ביותר**, בודאי יתחיל לשמוח ולרקוד שוב **בשמחה מחודשת**, וישכח לגמרי מהעייפות שלו, ולא רק שישכח, אלא שלא יהי עייף באמת!

נמצינו למדים, שמצד טבע האדם יכולה בהחלט להיות שמחה מחודשת גם לאחר ריבוי השמחה שלפנ"ז: כל מה שדרוש, איפוא, אינו אלא שהשמחה דשמח"ת תהי נטועה ונרגשת בלבו כמו השמחה על **מציאת אוצר גדול ויקר ביותר**, שאז, ישמח וירקוד בשמחה מחודשת! (משיחת יוס שמש"ת ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ובפשטות: יטפח בידיו, ירקוד ברגליו וינענע בראשו

ההוראה מכל האמור לעיל – בנוגע לפועל: בעמדנו בהתחלת היום דשמח"ת – צריך כאו"א להוסיף בענין השמחה ביתר שאת וביתר עוז, כלומר, נוסף על השמחה שהיתה אצלו בכל ימי חג הסוכות, כולל שמחת בית השואבה דלילות חג הסוכות, עד לשמחה דשמע"צ, עליו להוסיף בענין השמחה עוד יותר, עד להוספה שבאין ערוך, עד כדי כך, שהוספה זו היא בבחינת שינוי טבע הרגילות, **"עבודה גדולה"**.

ושמחה זו צריכה לחדור בכל מציאותו, ובלשון הכתוב: **"בפיך ובלבבך לעשותו"**, כלומר, שירה וניגונים בפה – **"בפיך"**, רגש של שמחה בלב – **"ובלבבך"**, עד לריקוד ברגלים, מעשה בפועל – **"לעשותו"**.

ובהדגשה – שזהו ענין **שלו**, **"בפיך ובלבבך"**, ובמילא, הרי גם ענין העשי' **"לעשותו"** הוא באופן שזהו מעשה **שלו**, **"קב שלו"**, כלומר, אין הכוונה שיאמר **"שירת הים"...** או **"שירת דוד"...** הכוונה היא לשירה **שלו!**

"שירת הים" ו"שירת דוד" הם בודאי ענינים נעלים ביותר... אבל אעפ"כ אין זה שייך לשמח"ת! (כ"ק אדמו"ר שליט"א חיד, ואמר): מעולם לא שמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר שביום שמח"ת יאמרו קאפיטל ח"י בתהלים – "שירת דוד"!... וטעם הדבר בפשטות כפי שהדגיש ש"מצות היום בשמחה", כלומר שכאו"א צריך להיות בעצמו בשמחה גדולה, שמחה שלו דוקא!

ובפשטות – שיספק ויטפח בידיו, וירקוד ברגליו, וינענע בראשו, ובלשון הרמב"ם:

ניצוצות הקדושה שנמצאים שם, ועד שיעי"ז מדליק ושורף את כתלי הגלות ומגלה את משיח שעומד "אחר כתלנו", כנ"ל.

ומזה מובנת האחריות שישנה לכל יהודי מפאת בחי' היחידה שבו, ניצוץ משיח, והשליחות שיש לו **לגלות** זאת בעולם – לצאת לעולם ושם לגלות אצל יהודים את בחי' היחידה שלהם ואת אמונתם בביאת המשיח, ועי"ז לגלות את משיח בפועל.

ט. אע"פ שלא ברצונו נצא מהגלות (כפתגם הידוע²⁶) – אבל אין זה פוטר מהחויב וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו, שרוצים כבר את משיח – "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", ובשבת וביו"ט ארבע פעמים ביום – "ותחזינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים!"

ומובן שכאשר יהודי אומר זאת בתפלה, ובפרט עוד בתפלת העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי²⁷ – בודאי מתכוון לכך באמת, ובודאי אינו רוצה לדחות זאת לזמן מאוחר יותר, שהרי אם הוא לא טיפש אינו רוצה לדחות **"אָפּלייגן"** דבר טוב אפילו לא לחצי שעה, אפילו לא לרגע אחד!

ועי"ז גופא, שמאמינים וצועקים באמת שרוצים את משיח – זה גופא ימהר ביאתו.

יו"ד. והיות שהחידו (אריינגעבען)" ביהודי את בחי' היחידה, ניצוץ משיח, וביחד עם זה נתנו לו את השליחות הנ"ל להשתמש בזה עם עשר כחותיו, הרי בודאי נתנו לו גם את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת –

במילא אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, שלכן אינך

26 סה"מ תרפ"ז ע' קצו. סה"מ קונטרסים ח"א קעה, ב. לקו"ד ח"ד תרצא, ב.
27 שבת ז, א.

הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי,

עד"ז בנמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכאו"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות – ובלשון הכתוב²¹ **"כי תצא אש ומצאה קוצים גו"**, וכמבואר בזהר²²: **"כיון דאתגלו ישראל ומתחרב מקדשא" אזי הקב"ה "נטיל כוכין ודרדין (קוצים), ושוי תחתיו", והקוצים מעיקים לשכינה, שכנתא בגלותא²³, ועי"ז שיטנו ה"כי תצא אש", מדליקים את הקוצים עם ניצוץ אש, הניצוץ קטן של משיח (בחי' יחידה), וכל יהודי עושה זאת במקום שליחותו, בכל מקום ומקום בעולם – הרי זה מדליק את כתלי הגלות עד ששורפים לגמרי, ואזי בדרך ממילא מתגלה משיח (בחי' יחידה הכללית) שעוד קודם לכן **"הנה²⁴ זה עומד** אחר כתלנו **משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים²⁵!****

ח. תיכף יאמרו שמדברים כאן (רק) עניני קבלה וזהר וכו'!...

– יש לדעת, שמדברים ענינים פשוטים הנוגעים לעבודה הפשוטה של כל יהודי אפילו בימות החול:

כל יהודי צריך למלאות את שליחותו במקומו הוא ובמדינתו וכו', ושם להיות "נרות להאיר" עי"ז שיגלה את הניצוץ הקטן (יחידה) שלו, ולנצל אותו בכדי לברר ולגלות את

21 ל' הכתוב – משפטים כב, ה.

22 ח"א קנט, ב.

23 ראה מגילה כט, א. זח"א קב, ב. זח"ג ד, ב. סו, סע"א. עה, סע"א. צ, ב. קצו, ב. ועוד.

24 שה"ש ב, ט.

25 ראה "קול קורא" לכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ ב"הקריאה והקדושה" סיון תש"א. אג"ק שלו ח"ה, שסו.

איך לרקוד בלי להתעייף?

והנה, כשנמצאים בשמח"ת, ובפרט קרוב לסיומו, ומדברים אודות הצורך בענין השמחה באופן של חידוש – יכולה להתעורר שאלה פשוטה:

מה רוצים ממנו – טוען הוא – לאחרי שהתעייף מרוב השמחה והריקודים במשך כמה ימים רצופים, כל שבעת ימי הסוכות, שמע"צ ושמח"ת (עד לרגע זה, שלא נשאר כי אם זמן מועט עד שקיעת החמה וצאת הכוכבים), באופן שלא הי' לו לא יום ולא לילה...

מהו הצורך וההכרח כל כך – טוען הוא – שגם ברגעים האחרונים דשמח"ת יהי' ענין השמחה, ולא עוד אלא באופן של חידוש ממש – לאחרי שהתעייף ביותר מרוב השמחה והריקודים במשך הימים האחרונים עד קרוב לסוף היום דשמח"ת!?

ועוד – וגם זה עיקר – כיצד יוכל לפעול על עצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש, גם ברגעים האחרונים דשמח"ת!?

ומוסיף לשאול ולברר – האם ענין זה הוא בגדר ד"חוקה חקקתי", שאז, "אין לך רשות להרהר אחרי", או שמא יש איזה ביאור שכלי בדבר.

והמענה לזה: לכל לראש – אין מה להבהל ולומר שזהו ענין של "חוקה", שכן, בכל עניני התורה ישנו גם הענין ד"חוקה", כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר שגם המצוות ד"משפטים" יש לקיימם מתוך קב"ע כמו המצוות ד"חוקים"...

ובכל אופן, בנוגע לעניננו, הרי נוסף על ענין ה"חוקה" שבדבר, יש גם טעם והסבר שכלי על חידוש השמחה אפילו ברגעים האחרונים דשמח"ת:

מכיון שבכל רגע ורגע נעשה חידוש ההתהוות מאין ואפס המוחלט, הרי לא שייך לטעון ע"ד עייפות מהשמחה ברגעים ושעות וימים שלפנ"ז, שכן, ברגע זה ממש נתחדשה מציאותו מאין ואפס המוחלט, ובמילא אין זה אותו אדם ששמח ורקד והתעייף לפנ"ז, כי אם, מציאות חדשה לגמרי!

אמנם, גם לאחרי הביאור וההסבר – יש עדיין מקום לשאלה: כיצד יוכל לפעול בעצמו רגש של שמחה באופן של חידוש ממש – לאחרי שהי' במצב של שמחה במשך כו"כ ימים, עד שהתעייף מרוב שמחה וריקודים!?

גם כאשר מבין בשכלו שברגע זה נתחדשה מציאותו, אין זה פועל עליו – טוען הוא – שלא לחוש את העייפות מהשמחה והריקודים שלפנ"ז, עד שתהי' אצלו שמחה חדשה לגמרי!

והמענה לזה: לכל לראש, הרי, מכיון ש"איני מבקש כו' אלא לפי כחן", בודאי נותן הקב"ה את כל הכחות הדרושים לקיים את "מצות היום" – ענין השמחה – במשך כל רגע ורגע דשמח"ת, עד לרגע האחרון, ובאופן של שמחה אמיתית – שמחה מחדשת לגמרי...

יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... – מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא ("אָרָפְּרֵעֵנְגֵנְג") את משיח בפועל למטה

מעשרה טפחים!!
לטייל ילכו לעתיד לבוא [.] אבל עכשיו יש לעשות את העבודה בפועל, כנ"ל בארוכה.

השיחה מוקדשת לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג יה"ד שתיכף ומיד ממש יקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות זוגתו: חי' רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונניס שיהיו – לברכות עד בלי די

בהמשך השיחה הנ"ל, הבאנו צילום מיוחד מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על סיומה, כפי שנדפסה באידיש בלקו"ש חכ"ט ע' 370 (לאחרי הגהה נוספת)

י. און אויף די אלע ענינים האט מען די נתינת כח פון תורה אז מ'ועט אין דעם זיכער מצליח זיין. און וואס מער מ'ועט טאן אין דעם – אלץ מער וועט מען מצליח זיין בזה.
כיו די הצלחה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י קשית קדוה. און ער זעט ארויסגעמען אלע אידן פון גלות צדצ"ז (אג"ל א' ח"א) אין גלות אל"ף (אלופו של עולם) אין במהרה בימינו ממש. ממש ממש.

פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

און אויף די אלע ענינים האט מען די נתינת כח פון תורה והבטחתה אז מ'ועט אין דעם זיכער מצליח זיין, און וואס מער מ'ועט טאן אין דעם – אלץ מער וועט מען מצליח זיין בזה,

ביז די הצלחה העיקרית – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, און ער וועט ארויסגעמען אלע אידן פון גלות,

יעדער איד (דורך משיח שבפנימיותו) שטעלט אריין דעם אל"ף (אלופו של עולם) אין גלות (גולה) ווערט (די) גאולה –

גאולה במהרה בימינו ממש, ממש ממש.

צילום הכתיב מוקדש לעילוי נשמת ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס – לסדר "ואתם תהיו לי ממלכס כהנים וגוי קדוש" יה"ד שיקיים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

"וילדע רייד" ב"וילדע צייט"

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. ישנו* דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט **החלטה** טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי – קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) –

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("וילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו – אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

ויתירה מזו – "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"⁶)!...

שלפנינו.

- 1) ס"ס תקעא. וראה ב"י לטוא"ח שם.
- 2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.
- 3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.
- 4) ראה מגילה כז, א: בית גדול . . שמגדלין בו תורה . . תפלה.
- 5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.
- 6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.

* הערת המו"ל: לפנ"ז בהשיחה דובר ע"ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשיבות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהילים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהילים? וע"כ בא המענה בקטע

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות!?

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ – ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים – האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים – "בשעתא חדא וברגעא חדא" – את הגאולה האמיתית והשלימה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ – יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ"ש¹¹ "זאתם תלוטטו לאחד אחד בני ישראל" – ע"י הקב"ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ "ושב ה' אלוֹקֵיךְ אֶת שְׁבוֹתֶךָ" – הקב"ה בעצמו עם משיח צדקנו ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה – "וארו עם ענני שמיא"¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ"דגע כמימרא",

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, "ושמחת עולם על ראשם"¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענא רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

7) ישעי' ס, ב.	12) ראה פרש"י נצבים ל, ג.
8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.	13) נצבים שם.
9) ישעי' נג, ה.	14) ישעי' כו, יט.
10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.	15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
11) ישעי' כז, יב.	16) ישעי' לה, י. שם נא, יא.

המדור מוקדש לעילוי נשמת האשה מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', ערב שבת קודש פ' ויגש – אחר חצות היום – ה'תשס"ב

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממ"ש

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לעילוי נשמת ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה – נלב"ע ביום ד' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

וליוכות זוגתו: ח'י רחל תחי בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די